

19. Η σύγχριση συνειδήσεων είναι αβυσσότητα, δεν χωράει αμφιβολία γι' αυτό, αλλά μια αβυσσότητα σαν την εγχαίσισηνη. Ας αναδείξουμε τις συνθήκες και το από τις οποίες έφτιασε η αβυσσότητα αυτή στον πιο φοβηρό και υψηλό ποσειδωνικό της: θα δούμε αυτό που έκανε έτσι για πρώτη φορά την εισβολή του στον κόσμο. Γι' αυτό όμως χωριάζεται μια βλάβη ανάσφα — και πρώτα απ' όλα πρέπει να επιστηρέσουμε σε μια από τις προηγουμένως ετοιμαίες μας. Η σχέση ιδιοκτητικού δικαίου μεταξύ του πιστούτη και του χρεώστη, την οποία στήριζε με βάση επί μακρόν, επιστήμη, για μια ακόμη φορά, με τόση συνυψηλοτό και σφαιρικό από ιστορική άποψη, στην εγγιγμένη μιας σχέσης που έσως να είναι σε μας, τους μοντέρνους ανθρώπους, η πιο ακατανόητη προς καινού για τη σχέση των *οργανισμών* ανθρώπων με τους *προγόνους* τους. Μόσια στην αόριστη κοινότητα της φυλής — μάλλον για τους πρώτους και τους — η ζώσα γενιά αναγνωρίζει κάθε φορά απέναντι στην προγενέστερη και ίδιος στην πιο παλιά γενιά, εκείνη που ίδρυσε τη φυλή, μια νομική υποχρέωση (και καθόλου μια απλή οντασιοθητική υποχρέωση, της οποίας την υπαγωγή θα μπορούσαμε μάλλον να αμφισβητήσουμε για τη μεγαλόπνοη πειλοδο του ανθρώπινου γένους¹⁶⁸). Εδώ κοιτάζει η πιστοίηση ότι το γένος υπάχει μόνο χρέη στις θυσίες και τις υπηρεσίες των προγόνων — και ότι πρέπει να τους *ξοφάλησει* κανείς γι' αυτές τις θυσίες και υπηρεσίες: ανεγνωρίζεται έτσι ένα χρέος, το οποίο μεγαλώνει σταθερά, επειδή οι πρόγονοι αυτοί, οι οποίοι εξακολούθησαν να υπάχουν ως ισχυρά πνεύματα, δεν πιστούν να παύσουν στη φυλή, με τη δύναμή τους, καινοχμία πάρονεκτημιατά και προκαταβολές. Αντίτα μάλιστα, δεν υπάχει όμως κανένα «ανάσφα» ο' εκείνης της ακατανοήτης και «φτωχός σε φυχή» ετοιμής. Γι' αυτού να τους δώσει και νίς σε ανταπόδοση, θυσίες (αόριστα για τροφή, υπό την πιο χονδροειδή έννοια), γιορτές, λατρευτικά τελετουργία, εκδηλώσεις τιμής, ποταμινός υποχώρη — διότι όλα τα έθνη είναι, ως έργο των προγόνων, και θεοπίσματα και διατογής τους: τους δίνει κανείς ποτέ αρετάς. Η υποψία αυτή υπάχει πάντα και μεγαλώνει: από καιρό σε καιρό επιβάλλει δια της βίας μια συνολική έλλογία, κάποια τεράστια ετοιμότητα στον «πιστούτη» (για πακάδεινγιά, την πιστοίηση θυσία του ποταμινού, αίμα, ανθρώπινο αίμα σε κάθε περίπτωση). Ο *φωβός* για τον πρόγονο και τη δύναμή του, η επισήωση του χρέους προς αυτόν, μεγαλώνει απ' *ανάσφα*, σήμιφονα μ' αυτήν την ειδική λογική, στον βλάβο που μεγαλώνει και η δύναμη της ίδιας της φυλής, στον βλάβο που η φυλή γίνεται όλο και πιο νεαρότερη, ανεξάρτητη, τιμημένη και προέξως φοβόη. Ποτέ το αντίθετο! Κάθε βήμα προς την υποτετασία της φυλής, κάθε ολιγόμο νύχημα, κάθε σημάδι εκφραδοίησης, επισχόμενης διάδοσης *μετω*

168. Ο Νίτος στήριζεται εδώ στις απόψεις του μεγαλού φιλόλογου, φίλου και συνωδάφου του στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης Γκόσιπε Μπρονόφσκι (βλ. το μνημειώδες έργο του *Griechische Kulturgeschichte* *Historia της ελληνικής κουλτούρας*, τόμ. 2, μέρος 3, σελ. 3 «Η άσπια των προγόνων»).

να πάντα το φόβο που εμπνέει το πνεύμα του ίδιου της φυλής και δίνει μια ολότητα και πιο εξασθενημένη εικόνα της εξυπνάδας/δυνάμεις, της προσηπικότητας και του παρόντος της δύναμής του. Ας φανταστούμε τώρα αυτό το έθος χονδροειδώς λογικής οβημένο στα όρια του: οι πρόγονοι των *πιο οργανικών* φυλών πρέπει τελικά να αποκτούν τεράστιες διαστάσεις, χρέη στη φαντασία του ανεξάνοητου φόβου, και να χάνονται μέσα στο σκοτάδι του θανάτου ατοκοίησης και μη δυναμένου να παρασταθεί: ο πρόγονος παύνει πλάκα απ' *ανάσφα* τη μορφή ενός θεού. Ίσως να είναι αυτή η προέλευση των θεών, μια προέλευση, συνεπώς, από τον *φωβό*... Κι όπως θα αποβανόταν την *ανάσφα* να προσφέρει «αλλά και από την επιστήμη», όπως θα αποβανόταν να υποστηρίξει τη θέση του για εκείνη την περίοδο της ανθρώπινης φυλής που ήταν η πιο μακροχρόνια, την ποταμινική περίοδο. Θα είχε πειλοδοίημο δίκαιο όμως όσον αφορά στην *επιμείωση* περίοδο, κατά την οποία διαμορφώνονται οι ευγενείς φυλές — οι φυλές αυτές επιστήμησαν ποσότητα με τόκο στους δημιουργούς τους, στους ποταμινούς τους (ήρωες, θεούς) όπως τις ιδιότητες που είχαν γίνει στο μεταξύ φανταστές ο' αυτές, δηλαδή τις *επιγενείς* ιδιότητες. Θα οίχουμε αργότερα ακόμη μια ματιά στον εξυπνάσημο και στην ανθρωπότητα των θεών που δεν πρέπει να τον συγχέουμε με την «αγιοποίηση» τους: προς το παρόν θα αρεκτοίημε να ακολουθήσουμε ως το τέλος της αυτήν την εξέλιξη της συνειδήσης του χρέους/επιμείωσης.

20. Όπως δίδασκει η ιστορία, η συνειδήση ότι έχουμε χρέη απέναντι στη θεότητα ανεξίζει να υπάχει και μετά την παρκαίμη της οργάνωσης της «κοινότητας» πάνω στη βάση των θεοικών αίματος¹⁶⁹. Με τον ίδιο τρόπο που η ανθρώπινη χηρονοίηση τις έννοιες «κάδο και όχημα» από τις επιγενείς φυλές (μάζε με τη θεμελιώδη ψυχολογική τους τάση να καθορίζουν τις ομοιότητες), χηρονοίησης επίσης, μάζε με τις θεότητες της φυλής και του χρέους, την πίηση των αιτάμωτων χρέων και την επιθυμία να τα εξοφάλησει. (Τη μετέλευση την κάνουν εκείνοι οι μεγάλοι πατριωτικοί των δούλων και των υποτετών, είτε από καταναγκασμό είτε από *himelg* [μηνιησική], ποσοειμότητα στη λάσπη των θεών των χυτών τους; απ' αυτούς ξεκινάει μετέτα η χηρονοίηση αυτή προς όλες τις κατευθύνσεις.) Το συναισθηματικό του χρέους απέναντι στη θεότητα δεν έπιασε να αυξάνεται για πολλές χιλιάδες πύνα στην ίδια αναλογία με την οποία αναπτυσσόταν πάνω στη γη και ανέβηκε στα ύψη η έννοια του Θεού και το συναισθηματικό του Θεού (Ολόκληρη η ιστορία των έθνικών αγώνων, νικών, σήμιφονοίησης, σήμιφονοίησης, σπδήποτε προηγείται της ομοιότητας υποχρέωσης όλων των έθνικών στοιχείων σε μια μεγάλη φυλάτση συνθήκη, αντικατοπτρίζεται στον κενόχρα τον γενναίον των θεών τους, στα έπη για τους αγώνες, τις νίκες, τις σήμιφονοίησης

169. Βλ. σελ. 165.

